A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített hetedik tanács)

2025. szeptember 3.*

„Digitális szolgáltatások – (EU) 2022/2065 rendelet – Online óriásplatformnak minősítés – Jogellenességi kifogás – A 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) és (4) bekezdése – Jogbiztonság – Egyenlő bánásmód – Arányosság – Indokolási kötelezettség”

A T-348/23. sz. ügyben,

a **Zalando SE** (székhelye: Berlin [Németország], képviselik: R. Briske, K. Ewald, L. Schneider és J. Trouet ügyvédek)

felperesnek,

támogatja:

a **Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh)** (székhelye: Berlin, képviselik: R. van der Hout és V. Lemonnier ügyvédek)

beavatkozó fél,

az **Európai Bizottság** (képviselik: L. Armati, L. Wildpanner és P.-J. Loewenthal, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Parlament** (képviselik: U. Rösslein, M. Menegatti és G. Bartram, meghatalmazotti minőségben),

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: E. Sitbon, N. Brzezinski és M. Moore, meghatalmazotti minőségben),

valamint

a **European Information Society Institute o.z. (EISi)** (székhelye: Kassa [Szlovákia], képviseli: M. Husovec ügyvéd)

beavatkozó felek,

* Az eljárás nyelve: német.

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács),

tagjai: K. Kowalik-Bańczyk elnök (előadó), E. Buttigieg, G. Hesse, I. Dimitrakopoulos és B. Ricziová bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2025. március 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes, Zalando SE, a Zalando platformját az (EU) 2022/2065 európai parlamenti és tanácsi rendelet 33. cikkének (4) bekezdése alapján online óriásplatformnak minősítő, 2023. április 25-i C(2023) 2727 final bizottsági határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 A felperes webáruházat üzemeltet, amely többek között a „www.zalando.de” internetes oldalon, valamint más országok legfelső szintű doménnevét viselő megfelelő URL-címeken érhető el. Ez a webáruház divatcikkeket és szépségápoló készítményeket forgalmaz. A webáruház vevői megvásárolhatnak olyan termékeket, amelyeket vagy közvetlenül a felperes értékesít a „Zalando Retail” elnevezésű értékesítési szolgáltatás keretében, vagy amelyeket a „Partner Programm” elnevezésű programban részt vevő harmadik személy eladók értékesítenek.

3 2023. február 17-én a felperes a digitális szolgáltatások egységes piacáról és a 2000/31/EK irányelv módosításáról szóló, 2022. október 19-i (EU) 2022/2065 európai parlamenti és tanácsi rendelet (digitális szolgáltatásokról szóló rendelet) (HL 2022. L 277., 1. o.) 24. cikkének (2) bekezdése alapján a „www.zalando.de” internetes oldalán két számot tett közzé, amelyek a Zalando-platform aktív igénybe vevői havi átlagos számának (a továbbiakban: NMM) felelnek meg az Európai Unióban. A felperes egyrészt rámutatott arra, hogy e platform NMM-je összességében (azaz a Zalando Retailt és a Partner Programmot is beleértve) 83,341 millió volt. Másrészt arra mutatott rá, hogy mivel a Partner Programm keretében forgalmazott termékek bruttó értéke az említett platformon forgalmazott összes termék bruttó értéke 37%-ának felelt meg, e platform NMM-je 83,341 millió 37%-ának felelt meg, amely így 30,836 milliót tett ki.

4 Az Európai Bizottság 2023. február 22-én egyrészt közölte a felperessel az előzetes megállapításait, amelyek szerint a Zalando-platform megfelel a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (4) bekezdése szerinti online óriásplatformnak való minősítés feltételeinek. Közelebbről úgy ítélte meg, hogy figyelembe kell venni e platform aktív igénybe vevőinek teljes számát, nem pedig kizárólag azon igénybevevők részarányát, amely az utóbbiaknak a Partner Programm keretében generált eladások bruttó értéke részarányának felel meg. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy az NMM meghaladta az említett rendelet 33. cikkének (1) bekezdése szerinti 45 milliós küszöbértéket.

5 Másrészt a Bizottság a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (4) bekezdése alapján tájékoztatta a Németországi Szövetségi Köztársaságot arról, hogy szándékában áll a Zalando-platformot online óriásplatformnak minősíteni.

6 A Németországi Szövetségi Köztársaság 2023. február 27-én arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem kíván észrevételt előterjeszteni.

7 2023. március 1-jén a felperes észrevételeket terjesztett elő a Bizottság előzetes megállapításaival kapcsolatban. Megjegyezte, hogy a Bizottságnak csak akkor kell figyelembe vennie a Zalando-platform igénybe vevőit, ha ez a platform a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett „online platformnak” minősül. Ezzel összefüggésben megjegyezte, hogy a Zalando-platform csak a Partner Programm vonatkozásában minősül online platformnak. Így úgy ítélte meg, hogy a Bizottságnak csak az igénybe vevők azon részarányát kellett figyelembe vennie, amely megfelel a Partner Programm keretében harmadik személy eladók által generált eladások bruttó értéke részarányának. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a Zalando-platform NMM-je 30,836 millió volt, vagyis nem érte el az említett rendelet 33. cikkének (1) bekezdése szerinti 45 milliós küszöbértéket.

8 A megtámadott határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy többek között a 2022/2065 rendelet (77) preambulumbekezdéséből, valamint 3. cikkének b) és p) pontjából az tűnik ki, hogy az „online platform aktív igénybe vevője” fogalom kiterjed minden olyan igénybe vevőre, aki ténylegesen használja az érintett platformot, különösen azáltal, hogy találkozik az azon terjesztett információkkal, és nem korlátozódik azokra, akik ott ügyleteket bonyolítanak. E tekintetben megállapította, hogy a felperes által közvetlenül forgalmazott termékeket a harmadik személy eladók által forgalmazott termékekkel együtt tüntették fel, és az az interfészen nem lehetett őket megkülönböztetni. Így rámutatott arra, hogy a harmadik személy eladók és a felperes által forgalmazott áruk ugyanazokon az internetes oldalakon is megjelenhetnek, és hogy amikor a harmadik személy eladók és a felperes ugyanazt az árut forgalmazzák, de eltérő méretben vagy színben, az eladó kiléte csak akkor válik láthatóvá, amikor a szolgáltatás igénybe vevője kiválasztja az adott termék méretét vagy színét.

9 Következésképpen a Bizottság megállapította, hogy a szolgáltatás igénybe vevői között nem lehetett elkülöníteni azokat, akik csak a felperes termékeire vonatkozó információkkal találkoznak azoktól, akik csak a harmadik személy eladók termékeire vonatkozó információkkal. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperesnek ezért a 30,836 milliós számot a 83,341 milliós számból kellett volna kiszámítania, és a harmadik személy eladók által generált eladások értékének részarányán alapuló kritériumot kellett volna figyelembe vennie. Mindazonáltal úgy ítélte meg, hogy e kritérium nem megfelelő, mivel a szolgáltatás olyan igénybe vevőinek kizárásához vezet, akik – noha találkoztak a harmadik személy eladóktól származó információkkal – végül nem vásároltak terméket, vagy kizárólag a felperes által közvetlenül forgalmazott termékeket vásároltak. Így megállapította, hogy a Zalando-platform NMM-je 83,341 millió volt, nem pedig 30,836 millió, így ezt a platformot a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése értelmében online óriásplatformnak kell minősíteni.

A felek kérelmei

10 A felperes és a Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

11 A Bizottság és az Európai Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

12 Az Európai Unió Tanácsa és a European Information Society Institute o.z. (EISi) azt kéri, hogy a Törvényszék utasítsa el a keresetet.

A jogkérdésről

13 Keresete alátámasztása érdekében a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 2022/2065 rendelet 2. cikke (1) és (2) bekezdésének, 3. cikke g) és i) pontjának, valamint 33. cikke (1) és (4) bekezdésének megsértésére, a másodikat az említett rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikkének (1) és (4) bekezdésére vonatkozó jogellenességi kifogásra, a harmadikat pedig az EUMSZ 296. cikk megsértésére alapítja.

Az első, a 2022/2065 rendelet 2. cikke (1) és (2) bekezdésének, 3. cikke g) és i) pontjának, valamint 33. cikke (1) és (4) bekezdésének megsértésére alapított jogalapról

14 Az első jogalap keretében a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette a 2022/2065 rendelet 2. cikkének (1) és (2) bekezdését, 3. cikkének g) és i) pontját, valamint 33. cikkének (1) és (4) bekezdését, amikor tévesen állapította meg, hogy a Zalando-platform online óriásplatform. E jogalap két részből áll. Az első részben a felperes arra hivatkozik, hogy az említett platform nem minősül online platformnak, tárhelyszolgáltatásnak vagy közvetítő szolgáltatásnak. A második részben úgy véli, hogy e platform NMM-je nem érte el a 45 milliót.

Az első jogalap első részéről, amely azon alapul, hogy a Zalando-platform nem minősül online platformnak, tárhelyszolgáltatásnak vagy közvetítő szolgáltatásnak

15 Az első jogalap első részében a bevh által támogatott felperes arra hivatkozik, hogy a Zalando Retail szolgáltatása nem minősül a 2022/2065 rendelet 3. cikkének g) pontja szerinti közvetítő szolgáltatásnak, és még kevésbé az e rendelet 3. cikkének g) és i) pontja szerinti tárhelyszolgáltatásnak vagy online platformnak. Hozzáteszi, hogy a harmadik személy eladók által a Partner Programm keretében végzett termékértékesítés sem tartozik a „közvetítő szolgáltatás”, a „tárhelyszolgáltatás” vagy az „online platform” fogalmába, mivel a felperes rendszeresen ellenőrzi, és adott esetben módosítja az e harmadik személy eladók által megadott termékleírásokat és termékképeket. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy a Bizottság tévesen minősítette a Zalando-platformot online óriásplatformnak.

16 Az EISi által támogatott Bizottság vitatja a felperes érveit.

17 Az (EU) 2022/2065 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy e rendelet az olyan igénybe vevők részére kínált közvetítő szolgáltatásokra vonatkozik, amelyeknek, illetve akiknek a letelepedési helye az Unióban található vagy akik, illetve amelyek az Unióban találhatók, függetlenül az említett közvetítő szolgáltatók letelepedési helyétől.

18 Az (EU) 2022/2065 rendelet 2. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy ez a rendelet nem alkalmazandó azokra a szolgáltatásokra, amelyek nem közvetítő szolgáltatások, illetve azokra a követelményekre, amelyeket nem közvetítő szolgáltatásokra határoztak meg, függetlenül attól, hogy a szolgáltatás nyújtására közvetítő szolgáltatáson keresztül kerül-e sor.

19 A 2022/2065 rendelet 3. cikkének g) pontja úgy rendelkezik, hogy a közvetítő szolgáltatások közé tartoznak az információs társadalommal összefüggő bizonyos szolgáltatások, nevezetesen egyes, általában térítés ellenében, távolról, elektronikus úton és a szolgáltatást igénybe vevő egyéni kérelmére nyújtott szolgáltatások. E cikk kifejti, hogy a közvetítő szolgáltatások között szerepelnek többek között a tárhelyszolgáltatások, amelyek az ilyen igénybe vevő által küldött információknak a kérésére történő tárolásából állnak.

20 A 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében az online platform olyan tárhelyszolgáltatás, amely a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére információkat tárol és nyilvánosan terjeszt. Ugyanakkor kimondja, hogy a tárhelyszolgáltatás nem minősül online platformnak, ha az információk tárolására és nyilvános terjesztésének tevékenysége „egy másik szolgáltatás kisebb vagy kizárólag kiegészítő eleme, vagy a fő szolgáltatás kisebb funkcionalitása, amely objektív és technikai okokból nem használható az említett másik szolgáltatás nélkül, és az ilyen elem vagy funkcionalitás másik szolgáltatásba való integrációja nem [az említett] rendelet alkalmazhatóságának elkerülésére szolgál”.

21 Ebből következik, hogy – amint arra a 2022/2065 rendelet (13) preambulumbekezdése rámutat – az e rendelet értelmében vett online platform csak „alkategóriának” minősül a tárhelyszolgáltatások tágabb kategóriáján belül, amely maga is a közvetítő szolgáltatások egyik alkategóriáját képezi. Az említett rendelet (13) preambulumbekezdése azt is kimondja, hogy az online platform lehet olyan közösségi hálózat vagy online platform, amely lehetővé teszi a fogyasztók számára, hogy távollevők közötti szerződéseket kössenek a kereskedőkkel (a továbbiakban: piactér).

22 A 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése szerint az említett rendelet III. fejezetének 5. szakaszában meghatározott kötelezettségek azokra az online platformokra alkalmazandók, amelyek NMM-je legalább 45 millió, és amelyeket a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (4) bekezdése értelmében online óriásplatformnak minősítettek.

23 A 2022/2065 rendelet 33. cikkének (4) bekezdése szerint a Bizottság határozatot fogad el egy online platform online óriásplatformnak történő minősítéséről, amennyiben annak NMM-je eléri vagy meghaladja az e rendelet 33. cikkének (1) bekezdésében említett számot. Hozzáteszi, hogy a Bizottság ezt a határozatot az érintett online platformot üzemeltető szolgáltató által többek között az említett rendelet 24. cikke (2) bekezdésének megfelelően jelentett adatok, illetve a Bizottság rendelkezésére álló bármely más adat alapján hozza meg.

24 Egyébiránt a 2022/2065 rendelet 3. cikkének b) pontja kimondja, hogy a szolgáltatás igénybe vevője az a természetes vagy jogi személy, aki, illetve amely igénybe veszi az érintett közvetítő szolgáltatást, különösen abból a célból, hogy információhoz jusson vagy az információt hozzáférhetővé tegye.

25 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a 2022/2065 rendeletből az következik, hogy ahhoz, hogy a Zalando-platformot az e rendelet 33. cikkének (4) bekezdése alapján online óriásplatformnak lehessen minősíteni, a Bizottságnak előzetesen meg kellett állapítania, hogy e platform az említett rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett online platformnak minősül, tehát olyan tárhelyszolgáltatásnak, amely a szóban forgó rendelet 3. cikk g) pontja szerint a közvetítő szolgáltatások körébe tartozik.

26 E tekintetben a felek között nem vitatott, hogy a termékeknek a felperes által a Zalando Retail szolgáltatás keretében történő közvetlen értékesítése nem tartozik a 2022/2065 rendeletben említett közvetítő szolgáltatások közé tartozó tárhelyszolgáltatás körébe, mivel e szolgáltatás nem a szolgáltatás igénybe vevője által szolgáltatott információkat tárolja, hanem kizárólag a felperestől származó információkat.

27 Ezzel szemben meg kell állapítani, hogy a Partner Programm keretében a felperes a harmadik személy eladóktól származó információkat használja fel azok termékeinek forgalmazásához. Így a keresetlevélben kifejti, hogy ezek az eladók képeket bocsátanak a rendelkezésére az érintett termékekről, és hogy ők maguk fogalmazzák meg a termékek leírását. Az a tény, hogy ezt követően ellenőrzi, hogy e képek és leírások megfelelnek-e a kereskedelmi követelményeinek, és hogy azokat ennek megfelelően módosítja vagy kiegészíti, csupán azt jelenti, hogy egyrészt megváltoztathatja a harmadik személy eladóktól származó információk megjelenítésének módját, másrészt pedig a harmadik személy eladóktól származó információk mellett a saját információit is terjesztheti. Ez a körülmény azonban nem kérdőjelezi meg azt, hogy ezek az információk – legalábbis részben – az említett harmadik személy eladóktól származnak.

28 Elsőként, a felperes állításával ellentétben ugyanis sem a 2022/2065 rendeletből, sem pedig az említett rendelettel módosított, a belső piacon az információs társadalommal összefüggő szolgáltatások, különösen az elektronikus kereskedelem, egyes jogi vonatkozásairól szóló, 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből (HL 2000. L 178., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 25. kötet, 399. o.) nem következik, hogy az információknak az e rendelet 3. cikkének i) pontja szerinti tárolása és terjesztése kizárná az olyan információk tárolását és terjesztését, amelyek megjelenítését az online platform szolgáltatója módosította vagy kiegészítette.

29 E tekintetben magából a 2022/2065 rendeletben használt „információ” kifejezésből az következik, hogy e rendelet többek között a harmadik személy eladók által a termékeikről szolgáltatott fényképekre, valamint a termékek leírásában szereplő információkra vonatkozik, nem csupán e leírásoknak az említett eladók által megfogalmazott szövegére. Meg kell jegyezni továbbá – amint arra Saugmandsgaard Øe főtanácsnok a YouTube és Cyando egyesített ügyekre vonatkozó indítványában (C-682/18 és C-683/18, EU:C:2020:586, 134. lábjegyzet) rámutatott –, hogy az „információ” fogalmát tágan kell értelmezni a 2000/31 irányelv szerinti tárhelyszolgáltatások vonatkozásában. Így a felperesnek lehetősége van arra, hogy harmadik személy eladóktól származó információkat közöljön, miközben azok szövegét módosítja annak érdekében, hogy azok megfeleljenek a saját kereskedelmi követelményeinek, amelyek célja kizárólag „egy olyan egyedi vásárlási élmény biztosítása, amely eltér a versenytársaknál tapasztalható vásárlási élményektől”.

30 Ezenfelül meg kell állapítani, hogy a harmadik személy eladók által forgalmazott termékekre vonatkozó ajánlatokkal kapcsolatos adatok „információnak” minősülnek, amint azt a Bíróság a 2000/31 irányelvvel kapcsolatban a 2011. július 12-i L’Oréal és társai ítéletben (C-324/09, EU:C:2011:474, 110. és 111. pont) már kimondta. Amint arra a Bizottság rámutat, ez a megállapítás többek között a „jogellenes tartalom” 2022/2065 rendeletben szereplő meghatározásából következik. Közelebbről, az említett rendelet (12) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett 3. cikkének h) pontjából az következik, hogy a „jogellenes tartalom” fogalma kiterjed a jogellenes termékek értékesítésével vagy jogellenes szolgáltatások nyújtásával kapcsolatos információkra, legyen szó akár nem megfelelő vagy hamisított termékek értékesítéséről, akár a fogyasztóvédelmi jogszabályokba ütköző termékek értékesítéséről vagy ilyen szolgáltatások nyújtásáról. Következésképpen egy termék puszta megjelenítése annak forgalmazása céljából jogellenes tartalomnak minősülhet, különösen akkor, ha maga a termék jogellenes, és ezért azt az említett rendelet értelmében információnak kell tekinteni. Ebből következik, hogy a Partner Programm keretében a harmadik személy eladók termékekre vonatkozó ajánlatait e rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében a szolgáltatás igénybe vevői által szolgáltatott információnak kell tekinteni.

31 Másodikként, a felperes állításával ellentétben a 2022/2065 rendeletnek a közvetítő szolgáltatók felelősségére vonatkozó (18) preambulumbekezdéséből, valamint 7. és 8. cikkéből nem tűnik ki, hogy az uniós jogalkotó ki kívánta volna zárni az „online platformot üzemeltető szolgáltató” fogalmából azokat, akik a szolgáltatás igénybe vevőitől származó információkat azok terjesztését megelőzően ellenőrizték.

32 A 2022/2065 rendelet (18) preambulumbekezdése ugyanis kimondja, hogy ha a közvetítő szolgáltató „olyan aktív szerepet játszik, amely révén tudomást szerez [a szolgáltatás igénybe vevője által szolgáltatott] információkról vagy ellenőrzi azokat”, nem részesülhet az e rendelet szerinti felelősség alóli mentességben. E tekintetben az említett rendelet „Tárhelyszolgáltatás” című 6. cikke mentességet biztosít a felelősség alól abban az esetben, ha a szolgáltatónak nincs tényleges tudomása jogellenes tevékenységről vagy jogellenes tartalomról. Ugyanezen rendelet 7. cikke ugyanakkor kimondja, hogy a közvetítő szolgáltatók nem részesülhetnek e felelősség alóli mentességben „kizárólag azon az alapon, hogy jóhiszeműen és kellő gondossággal eljárva önkéntes, saját kezdeményezésű vizsgálatokat vagy egyéb, a jogellenes tartalom észlelésére, azonosítására és eltávolítására […] irányuló intézkedéseket hoznak”.

33 Emellett a 2022/2065 rendelet 8. cikke szerint a „[közvetítő] szolgáltatókra nem vonatkozik olyan általános kötelezettség, amelynek értelmében nyomon kellene követniük a közvetítő szolgáltatók által továbbított vagy tárolt információkat”.

34 Így, bár a 2022/2065 rendelet nem kötelezi az online platform szolgáltatóit arra, hogy ellenőrizzék az általuk tárolt információkat, kifejezetten számol azzal a lehetőséggel, hogy e szolgáltatók saját kezdeményezésükre ellenőrizzék ezeket az információkat a felelősségük megállapítása érdekében. Következésképpen az említett rendelet nem értelmezhető akként, hogy az kizárná annak lehetőségét, hogy az említett szolgáltatók ilyen ellenőrzéseket végezzenek.

35 Ezenfelül meg kell jegyezni, hogy a 2022/2065 rendelet (41) preambulumbekezdése kimondja, hogy „[a] kellő gondosságra vonatkozó kötelezettségek függetlenek a közvetítő szolgáltatók felelősségének kérdésétől, ezért külön kell őket értékelni.” Így a közvetítő szolgáltatók felelősségére vonatkozó rendelkezések, amelyeknek az említett rendelet 7. és 8. cikke is része, nem alkalmazhatók annak meghatározására, hogy a felperes köteles-e megfelelni az ugyanezen rendelet III. fejezetében előírt gondossági kötelezettségeknek, ideértve a szóban forgó rendelet

33. cikkének (1) bekezdése alapján az online óriásplatformokat üzemeltető szolgáltatókkal szemben előírt kötelezettségeket is. Következésképpen a közvetítő szolgáltatók felelősségére vonatkozó rendelkezések nem alkalmazhatók annak meghatározásához, hogy a Zalando-platformot online óriásplatformnak kell-e minősíteni.

36 Harmadikként, a felperes állításával ellentétben a Bíróságnak a 2000/31 irányelv 14. cikkében említett tárhelyszolgáltatókat megillető felelősség alóli mentességekre vonatkozó ítélkezési gyakorlata nem teszi lehetővé a 2022/2065 rendelet 3. cikkének g) pontja értelmében vett „közvetítő szolgáltatás” fogalmának meghatározását.

37 A 2000/31 irányelv 14. cikke ugyanis előírja, hogy a tárhelyszolgáltató többek között akkor nem tehető felelőssé a szolgáltatás igénybe vevőjének kérésére tárolt információért, ha nincs tényleges tudomása „jogellenes tevékenységről vagy információról”.

38 A Bíróság a 2011. július 12-i L’Oréal és társai ítéletben (C-324/09, EU:C:2011:474, 112. és 113. pont) valóban kimondta, hogy ahhoz, hogy az internetes szolgáltatás nyújtója a 2000/31 irányelv 14. cikkének hatálya alá tartozzon, „elengedhetetlen, hogy »közvetítő szolgáltató« legyen a jogalkotó szándéka szerint az említett irányelv II. fejezetének 4. szakaszában meghatározott értelemben”. A Bíróság tehát úgy ítélte meg, hogy az internetes szolgáltatás nyújtója nem minősül ilyen közvetítő szolgáltatónak, ha ahelyett, hogy a szolgáltatást pusztán semleges módon, az ügyfelei által szolgáltatott adatok tisztán technikai és automatikus feldolgozása révén nyújtaná, olyan aktív szerepet tölt be, amely révén tudomást szerezhet ezen adatokról vagy ellenőrzést gyakorolhat felettük.

39 Mindazonáltal egyrészt a Bíróság kifejtette, hogy a 2000/31 irányelv 14. cikkének értelmezése során figyelembe vette e rendelkezés összefüggéseit és ezen irányelv célkitűzéseit (2011. július 12-i L’Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 111. pont). Így megállapította, hogy az említett irányelv II. fejezetének 4. szakasza, amelynek a 14. cikk is részét képezi, „A közvetítő szolgáltatók felelőssége” címet viseli, és azon esetek korlátozására irányul, amelyekben az adott területen alkalmazandó nemzeti joggal összhangban a közvetítő szolgáltatók felelőssége megállapítható (2011. július 12-i L’Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 107. pont). Következésképpen a „közvetítő szolgáltató” fogalmának korlátozásával a Bíróság korlátozni kívánta azon felelősség alóli mentességek terjedelmét is, amelyekben a szóban forgó szolgáltatások nyújtói részesülhetnek.

40 Másrészt a Bíróság a 2000/31 irányelv II. fejezetének 4. szakasza értelmében vett „közvetítő szolgáltató” fogalmának meghatározása érdekében a korábbi, 2010. március 23-i Google France és Google ítéletre (C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 112–116. pont) hivatkozott. Márpedig ezen ítéletből az következik, hogy e fogalom értelmezése az említett irányelv (42) preambulumbekezdésén alapul, amely szerint „[a] [többek között ezen irányelv 14. cikkében] megállapított, felelősség alóli mentességek csak azokra az esetekre vonatkoznak, amelyekben az információs társadalommal összefüggő szolgáltatást nyújtó tevékenysége […] a működtetés[…] technikai folyamatára korlátozódik”, hozzátéve, hogy „[e]z a tevékenység pusztán technikai, automatikus és passzív jellegű”.

41 Ebből következik, hogy a „közvetítő szolgáltató” fogalmának a Bíróság általi értelmezése – amint arra a Bíróság kifejezetten rámutatott – „a [2000/31] irányelv II. fejezete 4. szakaszának jogalkotó szándéka szerinti jelentésére” korlátozódik (2011. július 12-i L’Oréal és társai ítélet, C-324/09, EU:C:2011:474, 112. pont), és hogy ez az értelmezés nem alkalmazható a 2022/2065 rendelet alkalmazása céljából, amely – amint az a fenti 31–35. pontban megállapításra került – saját

felelősségi rendszert ír elő. Ez annál is inkább így van, mivel az említett rendelet 89. cikkének (1) bekezdése hatályon kívül helyezte a 2000/31 irányelv II. fejezetének 4. szakaszát, amely a Bíróság értelmezésének tárgyát képezte.

42 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a felperes a tárgyaláson amellett érvelt, hogy a 2022/2065 rendelet (19) preambulumbekezdéséből az következik, hogy a Bíróságnak a 2000/31 irányelvre vonatkozó ítélkezési gyakorlatát e rendelet értelmezése során „át kell ültetnie”, meg kell jegyezni, hogy ez a preambulumbekezdés a közvetítő szolgáltatások három kategóriája – az egyszerű továbbítás, a gyorsítótárazás és a tárhelyszolgáltatás – közötti különbségekre vonatkozik. Így, bár az uniós jogalkotó – a Bíróság ítélkezési gyakorlatával összhangban – úgy ítélte meg, hogy a közvetítő szolgáltatások e három kategóriájára különös szabályokat kell alkalmazni, nem utalt arra, hogy a „közvetítő szolgáltatások” fogalmát, amelyet a Bíróság a 2000/31 irányelv (42) preambulumbekezdése alapján határozott meg, fenn kellene tartani a 2022/2065 rendelet alkalmazása céljából.

43 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Zalando-platform a szolgáltatás igénybe vevői által a Partner Programm keretében ez utóbbiak kérésére szolgáltatott információkat tárolja és terjeszti.

44 Ezenkívül nem merült fel, hogy az ilyen tárolási és terjesztési tevékenység csupán „egy másik szolgáltatás kisebb vagy kizárólag kiegészítő eleme, vagy a fő szolgáltatás kisebb funkcionalitása, amely objektív és technikai okokból nem használható az említett másik szolgáltatás nélkül”. Épp ellenkezőleg, maga a felperes jelzi, hogy a Partner Programm keretében megvalósított értékesítések a Zalando-platformon forgalmazott termékek bruttó értékének 37%-át teszik ki.

45 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a Zalando-platform a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett online platformnak minősül, amennyiben a Partner Programm keretében harmadik személy eladók ott forgalmaznak termékeket. Egyébiránt a felperes is erre mutatott rá a Bizottság előzetes megállapításaival kapcsolatos észrevételeiben, amint az a fenti 7. pontban megállapításra került.

46 Ebből következik, hogy a Zalando-platform a 2022/2065 rendelet 3. cikke g) pontjának iii. alpontja értelmében vett közvetítő szolgáltatásnak és tárhelyszolgáltatásnak is minősül.

47 E megállapítást a felperes további érvei nem kérdőjelezhetik meg.

48 A felperes ugyanis először is azt állítja, hogy az általa végzett ellenőrzésekre tekintettel a Partner Programm keretében a harmadik személy eladóktól kapott információkat ugyanúgy kell kezelni, mint azokat a fényképeket, amelyeket a Zalando Retail szolgáltatás keretében, saját termékei közvetlen értékesítése céljából szerződtetett fényképésztől kapna.

49 Elegendő azonban megjegyezni, hogy a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) és k) pontja szerint az online platform olyan tárhelyszolgáltatás, amely információkat tárol és terjeszt a nyilvánosság számára „a szolgáltatás információt biztosító igénybe vevőjének kérésére”. Márpedig egyrészt – amint azt a felperes a tárgyaláson elismerte – a példájában leírt fényképész nem minősül a Zalando-platform igénybe vevőjének, mivel ő nem a rendelet 3. cikkének b) pontja értelmében vett, e platformot használó személy. Másrészt az e fényképész által készített fényképeket nem az ő kérésére, hanem a felperes kezdeményezésére tárolják és terjesztik az említett platformon.

50 A felperes példájában említett fényképész tehát – a Partner Programm keretében eljáró harmadik személy eladóktól eltérően – nem használ a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett online platformot. Ebből következik, hogy a Partner Programm keretében a fényképész által készített és a harmadik személy eladók által benyújtott fényképek közötti eltérő bánásmód magából az említett rendelet rendszeréből fakad, és így nem alkalmas a megtámadott határozat jogellenességének megalapozására.

51 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy a 2022. december 22-i Louboutin (Védjegybitorló megjelölés használata online piacon) ítéletből (C-148/21 és C-184/21, EU:C:2022:1016) az következik, hogy ő az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 9. cikkének (2) bekezdése alapján „használja” a harmadik személy eladók által a Partner Programm keretében forgalmazott márkákat. E tekintetben ugyanis kifejti, hogy az ajánlatok megjelenítése azonos a Zalando Retail szolgáltatás keretében és a Partner Programm keretében, következésképpen felelős a védjegyjogoknak a termékek Partner Programm keretében történő forgalmazásából eredő esetleges megsértéséért.

52 Mindazonáltal elegendő megállapítani, hogy az a kérdés, hogy a felperes a 2017/1001 rendelet 9. cikkének (2) bekezdése értelmében a Partner Programm keretében használja-e a harmadik személy eladók által forgalmazott márkákat, nem releváns annak meghatározása szempontjából, hogy a Zalando-platform a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett online platformnak minősül-e, vagy sem.

53 Ebből következik, hogy az első jogalap első részét el kell utasítani.

Az első jogalap arra alapított második részéről, hogy a Zalando-platform NMM-je kevesebb mint 45 millió

54 Az első jogalap második részében a bevh által támogatott felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a Zalando-platform NMM-je meghaladja a 45 milliót. Kifejti, hogy a 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontja értelmében a Bizottságnak csak e platform aktív igénybe vevőit kellett figyelembe vennie, vagyis a szolgáltatás azon igénybe vevőit, akik a Partner Programm keretében ténylegesen találkoztak a harmadik személy eladóktól származó információkkal, nem pedig azokat, akik a Zalando által a Zalando Retail szolgáltatás keretében közzétett információkkal találkoztak. Úgy véli tehát, hogy – mivel nem állt rendelkezésre más módszer az aktív igénybe vevők azonosítására – a számukat a harmadik személy eladók által megvalósított értékesítések részarányának figyelembevételével kell meghatározni, és ennek megfelelően meg kell állapítani, hogy az említett platform NMM-je mindössze 30,836 millió volt.

55 Az EISi által támogatott Bizottság vitatja a felperes érveit.

56 A 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontja értelmében az online platform aktív igénybe vevője a szolgáltatás olyan igénybe vevője, aki kapcsolatba lépett az online platformmal azáltal, hogy tárhelyszolgáltatást kért az online platformon, vagy találkozott az online platformon tárolt és annak online interfészén keresztül terjesztett információval.

57 Ezenkívül a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) és (4) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottság online óriásplatformoknak minősíti a legalább 45 millió NMM-mel rendelkező online platformokat, többek között az e platformok szolgáltatói által az említett rendelet 24. cikkének (2) bekezdése alapján szolgáltatott adatok vagy a Bizottság rendelkezésére álló bármely más információ alapján.

58 Végül a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatóknak 2023. február 17-ig és azt követően legalább hathavonta minden egyes online platformjukra vonatkozóan online interfészük nyilvánosan hozzáférhető részén közzé kell tenniük, hogy a szolgáltatásnak az Unióban havonta átlagosan hány aktív igénybe vevője volt, ami az előző hat hónap átlagaként számítandó ki, méghozzá – amennyiben sor került e jogi aktusok elfogadására – az említett rendelet 33. cikk (3) bekezdésében említett felhatalmazáson alapuló jogi aktusokban meghatározott módszertannak megfelelően.

59 A jelen ügyben először is a felperes 2023. február 17-én az online interfészének nyilvánosan hozzáférhető részén közzétette, hogy a szolgáltatásnak az Unióban átlagosan hány aktív igénybe vevője volt. A felperes egyrészt jelezte, hogy a Zalando-platform NMM-je összességében (azaz a Zalando Retailt és a Partner Programmot is beleértve) 83,341 millió volt. Másrészt jelezte, hogy mivel a Partner Programm keretében forgalmazott termékek bruttó értéke az említett platformon forgalmazott összes termék bruttó értéke 37%-ának felelt meg, a 83,341 millió 37 %-ának megfelelő NMM 30,836 milliót tett ki.

60 Másodszor, a Bizottsághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontja szerint ahhoz, hogy a szolgáltatás igénybe vevője valamely online platform aktív igénybe vevőjének minősüljön, elegendő, ha a szolgáltatás igénybe vevője kapcsolatba kerül e platformmal, különösen azáltal, hogy az online platformon tárolt és az online interfészén keresztül terjesztett információkkal találkozik. Így e rendelkezésből az következik, hogy az „online platform aktív igénybe vevője” fogalma nem korlátozódik azokra a személyekre, akik a Zalando-platformon ügyletet kötöttek. Éppen ellenkezőleg, ez a fogalom minden olyan személyre kiterjed, akik a harmadik személy eladók által szolgáltatott információkkal „találkoztak”, beleértve az utóbbiak által forgalmazott termékek nevének, gyártójának, leírásának és fényképének megismerését is.

61 A 2022/2065 rendelet 3. cikke p) pontjának ezen értelmezését egyébiránt alátámasztja e rendelet (77) preambulumbekezdése is, amely kimondja, hogy az igénybe vevők pusztán azáltal találkozhatnak az információkkal, hogy „megtekintik vagy meghallgatják” azokat, és hogy „a[z aktív] használat nem korlátozódik arra, hogy egy online platformra való kattintással, kommentálással, belinkeléssel, megosztással, vásárlással vagy tranzakciók lebonyolításával valaki igénybe veszi a tartalmat”.

62 E tekintetben a felperes állításával ellentétben a 2022/2065 rendelet (77) preambulumbekezdése nem tekinthető irrelevánsnak az említett rendelet 3. cikke p) pontjának értelmezése szempontjából. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy valamely uniós jogi aktus preambuluma pontosíthatja e jogi aktus rendelkezéseinek tartalmát, és olyan értelmezési elemeket szolgáltat, amelyek rávilágítanak az említett jogi aktus alkotójának szándékára, noha annak nincs kötelező jogi ereje, arra nem lehet hivatkozni sem az adott jogi aktus rendelkezéseitől való eltérés igazolása, sem e rendelkezéseknek a szövegükkel ellentétes értelmezése céljából (lásd ebben az értelemben: 2024. március 21-i LEA-ítélet (C-10/22, EU:C:2024:254, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen ügyben meg kell állapítani, hogy az említett preambulumbekezdés csupán pontosítja az említett cikk tartalmát, anélkül hogy attól eltérne, vagy ellentmondana neki – amint azt egyébiránt a felperes is elismerte a tárgyaláson –, mivel az aktív igénybe vevő „kapcsolatba lép” az információkkal, és „találkozik” velük, még akkor is, ha azokat nem veszi igénybe.

63 Harmadszor meg kell jegyezni, hogy – amint azt a felperes kifejti – bizonyos, általa és harmadik személy eladók által egyaránt forgalmazott termékek esetében „a termékek megjelenítése mindig egységes, és független a szóban forgó eladó kilététől”. Ezt követően kifejti, hogy „egy adott

terméknek csupán egyetlen termékadatlapja van, amely azonos információkat és képeket tartalmaz”, és hogy a fogyasztó csak akkor ismeri meg az eladó kilétét, amikor kiválasztja a kérdéses termék egyedi jellemzőit, például ruházat esetén a méretet.

64 E tekintetben, bár a felperes azt állítja, hogy „az esetek többségében” az általa és harmadik személy eladók által egyaránt forgalmazott termékekre vonatkozó információk tőle, nem pedig harmadik személy eladóktól származnak, meg kell jegyezni, hogy nem állítja, hogy ez rendszeresen így lenne.

65 Nem zárható ki továbbá, hogy a fogyasztók tudomást szereznek a kizárólag harmadik személy eladók által forgalmazott termékekkel kapcsolatos információkról, mielőtt végül a felperes által közvetlenül értékesített másik termék megvásárlása mellett döntenének.

66 E körülmények között meg kell jegyezni, hogy a 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontja értelmében vett aktív igénybe vevők száma nem határozható meg a Partner Programm keretében a harmadik személy eladók által generált eladások részaránya alapján. Következésképpen meg kell állapítani, hogy megalapozatlan a felperes és a bevh azon értékelése, hogy a Zalando-platform 30,836 millió NMM-mel rendelkezett, és ebből következően azt is megalapozatlanul állítják, hogy ez az NMM nem érte el az említett rendelet 33. cikkének (1) bekezdésében foglalt 45 milliós küszöbértéket.

67 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperes azon érve, amely szerint a 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontja alapján ahhoz, hogy valaki egy online platform aktív igénybe vevőjének minősüljön az szükséges, hogy ténylegesen találkozzon az információkkal, és nem csupán az, hogy azokkal találkozhat. Elegendő ugyanis megállapítani, hogy az említett rendelet 24. cikke (2) bekezdésének megfelelően magának a felperesnek kell azonosítania azokat a személyeket, akik ténylegesen találkoztak az említett információkkal. Amennyiben a felperes azt állítja, hogy nem tudta megkülönböztetni az NMM kiszámításához figyelembe vett 83,341 millió személy közül azokat, akik ténylegesen találkoztak a harmadik személy eladóktól származó információkkal, azoktól, akik az információkkal nem találkoztak, meg kell állapítani, hogy a Bizottság megalapozottan indult ki abból, hogy valamennyi említett személyt úgy kell tekinteni, hogy ténylegesen találkozott ezekkel az információkkal. Ebből következik, hogy a Bizottság azt is megalapozottan állapította meg, hogy a Zalando-platform NMM-je 83,341 millió volt.

68 Egyébiránt, amennyiben a felperes úgy véli, hogy a megtámadott határozat sérti az arányosság elvét, mivel a Bizottság által e határozatban alkalmazott érvelés szerint a Zalando-platformot még abban az esetben is online óriásplatformnak minősült volna, ha a nyilvánosan terjesztett „információk 99,99%-a” tőle származik, elegendő megállapítani, hogy a felperes nem állítja, hogy ez a feltételezés ténylegesen megfelelne a valóságnak. Épp ellenkezőleg, amint az a fenti 44. pontban megállapításra került, azt állítja, hogy a Partner Programm keretében megvalósított értékesítések a Zalando-platformon forgalmazott termékek bruttó értékének 37%-át teszik ki, ami arra utal, hogy az e platformon terjesztett információk jelentős részét a harmadik személy eladóktól származó információk teszik ki.

69 Ezenkívül a felperes nem fejti ki, hogy a miért nem minősül a harmadik személy eladóktól származó információk terjesztése – amelyek az általa említett példában a Zalando-platformon terjesztett információknak csak 0,01%-át teszi ki – a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében e platform kisebb vagy kizárólag kiegészítő elemének.

70 Ebből következően az első jogalap második részét, következésképpen pedig az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második, a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikkének (1) és (4) bekezdésére vonatkozó jogellenességi kifogásra alapított jogalapról

71 A második jogalap keretében a felperes a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikke (1) és (4) bekezdésének jogellenességére hivatkozik. E jogalap három részből áll.

72 Az első részben a felperes lényegében azt állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikkének (1) és (4) bekezdése sérti a jogbiztonság elvét.

73 A második és a harmadik részben a felperes azt állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikkének (1) bekezdése sérti az egyenlő bánásmód elvét, illetve az arányosság elvét.

A második jogalap arra alapított első részéről, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikkének (1) és (4) bekezdése sérti a jogbiztonság elvét

74 A második jogalap első részében a bevh által támogatott felperes arra hivatkozik, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett 33. cikkének (1) és (4) bekezdése sérti a jogbiztonság elvét, mivel az „online platform aktív igénybe vevőjének” fogalma nem kellően pontos, és ezért az online óriásplatformnak való minősítés nem kellően előrelátható.

75 A Bizottság, amelyet a Parlament, a Tanács és az EISi támogat, vitatja a felperes érvelését.

76 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a jogbiztonság elve megköveteli többek között, hogy a szabályozás egyértelmű és világos legyen, lehetővé téve azt, hogy a jogalanyok félreérthetőség nélkül megismerjék jogaikat és kötelezettségeiket, és ezeknek megfelelően járjanak el (2006. január 10-i IATA és ELFAA ítélet, C-344/04, EU:C:2006:10, 68. pont; 2022. március 8-i Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld [Közvetlen hatály] ítélet, C-205/20, EU:C:2022:168, 46. pont). Ez az elv különösen szigorúan alkalmazandó egy olyan szabályozás esetében, amely pénzügyi következményekkel járhat (lásd: 2021. április 29-i Banco de Portugal és társai ítélet, C-504/19, EU:C:2021:335, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), ahogyan a 2022/2065 rendelet esetében is.

77 A jogbiztonság elve azonban nem követeli meg, hogy az egyes jogi normák minden értelmezési kétséget kizárjanak. Jelentőséggel inkább az bír, hogy a szóban forgó jogi aktus félreérthető-e annyira, hogy emiatt nem oszlathatók el megfelelő bizonyossággal a rendelkezés terjedelmét vagy tartalmát illető esetleges kétségek (Kokott főtanácsnok FCD és FMB ügyre vonatkozó indítványa, C-106/14, EU:C:2015:93, 55. pont; lásd még ebben az értelemben: 2005. április 14-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-110/03, EU:C:2005:223, 31. pont). Így nem sérülhet a jogbiztonság elve pusztán amiatt, hogy az uniós bíróságnak valamely általános hatályú rendelkezés szó szerinti értelmezésétől eltérő értelmezési módszereket kell alkalmaznia (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 2-i Irish Ferries ítélet, C-570/19, EU:C:2021:664, 167. pont).

78 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint továbbá az a körülmény, hogy valamely rendelkezés nem ír elő konkrét módszert vagy eljárást, nem jelenti azt, hogy sérti a jogbiztonság elvét (lásd: 2022. február 22-i Stichting Rookpreventie Jeugd és társai ítélet, C-160/20, EU:C:2022:101, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ilyen körülmények között ugyanis az érintett

hatóság vagy gazdasági szereplők feladata, hogy olyan megbízható módszert válasszanak, amely alkalmas az e rendelkezésből eredő követelmény tiszteletben tartásának biztosítására (lásd ebben az értelemben: 2019. január 30-i Planta Tabak ítélet, C-220/17, EU:C:2019:76, 33. pont).

– *Előzetes megfontolások*

79 A jelen ügyben a Bizottsághoz hasonlóan rá kell mutatni arra, hogy az „online platform aktív igénybe vevőjének” fogalma a helyzetek széles körére alkalmazandó. A 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontjából és (13) preambulumbekezdéséből ugyanis az következik, hogy az „online platform” fogalma magában foglalja a közösségi hálózatokat és a piactereket is. A felperes továbbá elismeri, hogy „nagyon sokféle online platform létezik”, amelyek „[…] az általuk kínált szolgáltatások jellegében különböznek egymástól”. Az „online platform aktív igénybe vevője” fogalmának tehát alkalmasnak kell lennie arra, hogy igazodjon a különböző típusú online platformokhoz, amelyek képesek különböző típusú tartalmak – köztük hang- és képi tartalmak – különböző módon történő megjelenítésére, például weboldal vagy alkalmazás használatával, vagy azáltal, hogy az e tartalmakhoz való hozzáférést előzetes regisztrációhoz és felhasználói fiók megnyitásához kötik.

80 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az „online platform aktív igénybe vevője” fogalom a jelentése és terjedelme tekintetében bizonyos fokú bizonytalanságot hordoz magában (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2005. április 14-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-110/03, EU:C:2005:223, 31. pont).

– *Az online platformok NMM-jének kiszámítására szolgáló különböző módszerek létezéséről*

81 A felperes és a bevh arra hivatkozik, hogy az „online platform aktív igénybe vevője” fogalmának pontatlansága miatt, a Bizottság és az online platformot üzemeltető szolgáltatók a gyakorlatban különböző módszereket alkalmaztak e címzettek NMM-jének kiszámítására.

82 Elsőként, a felperes állítása szerint a szolgáltatók alulbecsülik online platformjaik NMM-jét.

83 Így először is a felperes azt állítja, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók nem vették figyelembe az internetprotokoll-címeket (IP-címek), amelyek bár az Unióban találhatók, nem abban a tagállamban vannak, amelyben e szolgáltatók tevékenységet folytattak, vagy ahová termékeiket szállítani lehet. E tekintetben hozzáteszi, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése csupán az uniós aktív igénybe vevőkre utal, anélkül hogy pontosan meghatározná, hogy ez alatt azokat érti-e, akiknek lakóhelye vagy szokásos tartózkodási helye az Unióban van, vagy azokat, akiknek más „területi kötődése” van az Unióhoz.

84 E tekintetben egyrészt meg kell jegyezni, hogy úgy tűnik, hogy a felperes érve a 2022/2065 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének német változatán alapul, amely szerint ez a rendelet többek között az igénybe vevőknek, például természetes személyeknek nyújtott közvetítő szolgáltatásokra vonatkozik, akik esetében a „Sitz” (lakóhely) az Unióban található. E rendelkezés más nyelvi változatai azonban csupán azt írják elő, hogy a szolgáltatás igénybe vevői az Unióban „találhatók” legyenek, anélkül hogy további részleteket tartalmaznának.

85 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben (2024. március 21-i Cobult ítélet, C-76/23, EU:C:2024:253, 25. pont; 2023. január 17-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-632/20 P, EU:C:2023:28, 40. pont).

86 E körülmények között úgy kell tekinteni, hogy kizárólag az a hely releváns, ahol a szóban forgó szolgáltatás igénybe vevői tartózkodnak, amikor az online platformon tárolt információkkal találkoznak, függetlenül attól, hogy hol van a lakóhelyük vagy szokásos tartózkodási helyük. Így, ellentétben azzal, amit a felperes a tárgyaláson állított, a 2022/2065 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének különböző nyelvi változataiból, összességében véve, nem tűnik ki, hogy az uniós jogalkotónak e rendelkezés alkalmazása céljából meg kellett volna határoznia a „lakóhely” fogalmát. Végezetül a keresetlevél 41. pontjából az következik, hogy a felperes helyesen értelmezte az említett rendelkezést a Zalando-platform NMM-jének kiszámítása során, mivel csak azt a helyet vette figyelembe, ahonnan az e platformra vonatkozó internetes oldalakat és alkalmazásokat megtekintették.

87 Másrészt a 2022/2065 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének egyik nyelvi változata sem teszi lehetővé a szolgáltatás igénybe vevőinek kizárását azon az alapon, hogy bár az Unióban találhatók, olyan tagállamban tartózkodnak, ahol az online platform szolgáltatója nem folytat tevékenységet, vagy ahová a termékei nem szállíthatóak.

88 Ebből következik, hogy – amint azt a Bizottság is megjegyzi – a felperes által az online platform NMM-jének kiszámítása érdekében ismertetett eljárás sérti a 2022/2065 rendeletet. Következésképpen az a tény – feltéve, hogy bizonyítást nyer –, hogy egyes, online platformot üzemeltető szolgáltatók ilyen magatartást tanúsítottak, nem alkalmas a jogbiztonság elve megsértésének megállapítására, mivel az „online platform aktív igénybe vevőjének” az említett rendeletben szereplő fogalma pontatlan.

89 Másodszor, a felperes azt állítja, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók csak az internetes oldalaikon aktív igénybe vevőket veszik figyelembe, a kapcsolódó alkalmazásokban aktívakat azonban nem. Ezenkívül azt állítja, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók, amelyeken mind saját tartalmaik, mind harmadik személyek tartalmai hozzáférhetőek, csak a „harmadik személyek tartalmainak igénybe vevőit” veszik figyelembe, még akkor is, ha ezek a szolgáltatók saját tartalmaikat is ugyanazon az interfészen teszik közzé. Azt állítja továbbá, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók nem veszik figyelembe azokat az aktív igénybe vevőket, akik nem fogadják el a sütik (cookie-k) használatát. Ezenkívül arra utal, hogy az olyan online platformot üzemeltető szolgáltatók, amelyeket csak regisztrált személyek használhatnak, de amelyek tartalma nem regisztrált személyek számára is hozzáférhető, a nem regisztrált személyeket nem veszik figyelembe. Végül arra hivatkozik, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók az aktív igénybe vevőket botként kezelik, ha azok 30 percig inaktívak maradnak, és ennek következtében ezek a szolgáltatók az NMM kiszámításakor nem veszik őket figyelembe.

90 Meg kell azonban jegyezni, hogy a felperes által ily módon ismertetett magatartások ebben az esetben is sértik a 2022/2065 rendeletet, amit egyébként a felperes maga is elismert a tárgyaláson, és ezért nem alkalmasak arra, hogy az említett rendelet pontatlanságát bizonyítsák.

91 Egyrészt ugyanis a 2022/2065 rendelet (77) preambulumbekezdése kifejti, hogy a szolgáltatás igénybe vevőjét „lehetőség szerint csak egyszer kell számításba venni”, hogy e rendelet „nem írja elő az online platformot […] üzemeltető szolgáltatók számára, hogy a magánszemélyeket online

külön nyomon kövessék”, és hogy e szolgáltatók, amennyiben ezt „megtehetik”, „az automatizált felhasználókat, például a botokat vagy scrapereket a személyes adatok további kezelése és nyomon követése nélkül is ki tudják zárni”. Ebből azonban nem vonható le az a következtetés, hogy e szolgáltatók az NMM kiszámításakor figyelmen kívül hagyhatnak bizonyos aktív igénybe vevőket amiatt, hogy egyesek megtagadják a sütik használatát, és hogy a botokat nem kell számításba venni.

92 Éppen ellenkezőleg, a 2022/2065 rendelet (77) preambulumbekezdéséből az következik, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók egyrészt kénytelenek lehetnek a botokat is számításba venni, ha azokat a személyes adatok további kezelése vagy nyomon követés nélkül nem tudják kizárni, másrészt ugyanazon aktív igénybe vevőt többször is számításba venni, bár a cél az, hogy az aktív igénybe vevőket „lehetőség szerint”, csak egyszer vegyék számításba. Így ezek a szolgáltatók bizonyos körülmények között kénytelenek lehetnek online platformjuk NMM-jét az említett rendeletnek megfelelően túlbecsülni. Ez a rendelet azonban nem jogosítja fel őket arra, hogy az említett számot alulbecsüljék. Amint az a fenti 78. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatból következik, többek között az említett szolgáltatók feladata, hogy olyan megbízható módszert válasszanak, amely alkalmas azon követelmény tiszteletben tartásának biztosítására, hogy a szóban forgó számot ne becsüljék alul.

93 A felperes által hivatkozott tény, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése az NMM-et említi, és nem az érintett online platform havi átlagos látogatásainak számát, nem alkalmas arra, hogy ezt a következtetést megkérdőjelezze. E rendelkezés ugyanis, az említett rendelet (77) preambulumbekezdésének fényében értelmezve, nem vezet az összes ilyen látogatás számításba vételéhez, jóllehet az érintett online platform aktív igénybe vevői számának túlbecslését eredményezheti.

94 Másrészt, amint arra a Törvényszék a fenti 60. pontban emlékeztetett, a 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontja értelmében ahhoz, hogy a szolgáltatás igénybe vevője valamely online platform aktív igénybe vevőjének minősüljön, elegendő, ha a szolgáltatás igénybe vevője kapcsolatba kerül e platformmal, különösen azáltal, hogy az online platformon tárolt és az online interfészén keresztül terjesztett információkkal találkozik.

95 Ebből következik, hogy az online platform szolgáltatója az NMM kiszámítása céljából nem zárhatja ki a szolgáltatás azon igénybe vevőit, akik ugyan találkoztak az általa tárolt információkkal, de nem regisztráltak, nem kötöttek ügyletet, egy ideig nem voltak aktívak, elutasították a sütik használatát, vagy egy alkalmazáson keresztül léptek be a platformra.

96 Másodikként, a felperes arra hivatkozik, hogy az online platform szolgáltatói attól tartanak, hogy ugyanazt az aktív igénybe vevőt többször veszik számításba, ha kizárólag az online platformjaik látogatásainak számára hagyatkoznak. Hozzáteszi, hogy ezek a szolgáltatók eltérő módon értékelik az ilyen duplikációk számát. Az ilyen körülmények azonban nem alkalmasak arra, hogy alátámasszák a jogbiztonság elvének megsértését a 2022/2065 rendeletben szereplő, az „online platform aktív igénybe vevője” fogalmának pontatlansága miatt.

97 Harmadikként, a felperes előadja, hogy a szolgáltatók nem teszik közzé online platformjaik NMM-jét, hanem csupán azt jelzik, hogy ez a szám 45 milliónál alacsonyabb, azzal az indokkal, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése nem magának az NMM-nek, hanem csak annak közzétételére kötelezi őket, hogy a szolgáltatásnak „havonta átlagosan hány aktív igénybe

vevője volt”. Ez a körülmény azonban nem alkalmas arra, hogy alátámassza a jogbiztonság elvének megsértését az „online platform aktív igénybe vevője” említett rendeletben szereplő fogalmának pontatlansága miatt.

98 Negyedikként, a felperes arra hivatkozik, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók az NMM kiszámítása céljából a szolgáltatásnak csak azokat az igénybe vevőit veszik számításba, akik elég hosszú ideig maradnak a platformon. Kifejti, hogy a minimális időtartam a szolgáltatótól függően 3 és 45 másodperc között változik, és hogy ezen időtartam kiválasztása jelentős hatással lehet az online platformjaik NMM-jének kiszámítására.

99 E tekintetben nem vitatott, hogy valamely online platform NMM-je attól függően változhat, hogy az aktív igénybe vevőként való számításba vételhez a szolgáltatást igénybe vevőknek 3 vagy 45 másodperces minimális időtartamig kell-e a platformon maradniuk.

100 A 2022/2065 rendelet (77) preambulumbekezdése azonban kimondja, hogy az NMM, és így az online platformon tárolt információkkal találkozó személyek számának kiszámítása függhet „a szolgáltatás jellegét[ől] és a szolgáltatás igénybevételének módozatait[ól]”. Így az a körülmény, hogy ez a rendelet nem határozza meg elvont módon és az összes online platformra vonatkozóan az e platformok szolgáltatói által az NMM kiszámításához figyelembe veendő minimális időtartamot, nem elegendő annak megállapításához, hogy a rendelet nem teszi lehetővé egy adott online platform NMM-jének meghatározását, figyelembe véve annak sajátos jellemzőit.

101 Ezen túlmenően, a Bizottsághoz hasonlóan meg kell jegyezni, hogy a felperes nem állítja, hogy a jelen esetben képtelen volt meghatározni a Zalando-platform NMM-jének kiszámításához figyelembe veendő minimális időtartamot. Éppen ellenkezőleg, érveléséből kitűnik, hogy 10 másodperces minimális időtartamot vett figyelembe, ideértve a Bizottság által végül elfogadott 83,341 milliós számot is. Ezenkívül nem hoz fel érveket annak alátámasztására, hogy – figyelemmel e platform jellemzőire – ez az időtartam nem tette lehetővé annak megállapítását, hogy a szolgáltatás igénybe vevője harmadik személy eladóktól származó információkkal is találkozhatott, és hogy ezt az időtartamot önkényesen, kizárólag a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdésében foglalt közzétételi kötelezettségnek való megfelelés céljából választották ki.

102 Ötödikként, a bevh arra hivatkozik, hogy egyes aktív igénybe vevők nem feltétlenül találkoznak az online platform által tárolt információkkal, így az online platformot üzemeltető szolgáltatók számára lehetővé kell tenni, hogy e platformok NMM-jének kiszámítása érdekében „kiigazításokat” végezzenek. Egyébiránt rámutat arra, hogy a Bizottság elismeri, hogy a felperes a jelen esetben jogosult volt ilyen kiigazításokat végezni, különösen annak érdekében, hogy ne vegye számításba többször ugyanazt az aktív igénybe vevőt, vagy hogy ne vegye számításba a Zalando-platform „nem szándékos használatát”, amely nem jár a platformon tárolt tartalmakkal való tényleges találkozással. Azt állítja azonban, hogy a 2022/2065 rendelet nem sorolja fel kimerítően a megengedett kiigazításokat. Ezért azt kifogásolja, hogy az uniós jogalkotó az „online platform aktív címzettje” fogalmát a „találkozás” fogalmára hivatkozva határozta meg, holott az szintén pontatlan.

103 E tekintetben egyrészt a 2022/2065 rendelet 3. cikkének p) pontjából az következik, hogy az online platform aktív igénybe vevője vagy az a személy, aki a platformtól tárhelyszolgáltatást kér, vagy az a személy, aki az ilyen információkkal a platform interfészén keresztül találkozik. Ebből következik, hogy ahhoz, hogy valamely fogyasztót a Zalando-platform aktív igénybe vevőjeként vegyenek számításba, a jelen esetben szükségképpen találkoznia kellett az e platformon tárolt

információkkal a harmadik személy eladók kérésére. Így a bevh állításával ellentétben az aktív igénybe vevők között nem lehet elkülöníteni azokat a fogyasztókat, akik nem találkoztak az említett információkkal. Következésképpen, ha lehetséges volt „kiigazítani” a látogatások számát vagy a szolgáltatás igénybe vevőinek számát annak érdekében, hogy meg lehessen határozni a platform aktív igénybe vevőiként számításba veendő fogyasztók számát, akkor nem volt szükség az aktív igénybe vevők számának kiigazítására a platform NMM-jének kiszámításához.

104 Másrészt meg kell állapítani, hogy a bevh által hivatkozott kiigazítások valójában azt célozták, hogy elkerüljék ugyanazon aktív igénybe vevő többszöri számításba vételét, illetve azon személyekét, akik nem szándékosan kerültek a Zalando-platformra, de valójában nem találkoztak a harmadik személy eladóktól származó információkkal. Tehát, a bevh állításával ellentétben, ebből nem lehet arra következtetni, hogy a Bizottság elismerte volna annak lehetőségét, hogy az aktív igénybe vevők nem találkoznak harmadik személy eladóktól származó információkkal. Végül a bevh nem támasztja alá azt az állítását, hogy a „találkozás” fogalma nem lenne elég pontos, különösen a 2022/2065 rendelet (77) preambulumbekezdésében szereplő magyarázatokra tekintettel.

105 Hatodikként, a felperes arra hivatkozik, hogy a Bizottság maga is különböző módszereket alkalmazott a Zalando-platform NMM-jének kiszámításához. Így megjegyzi, hogy a Bizottság a megtámadott határozatot követő, 2023. szeptember 27-i határozatával rögzítette a felperes által a 2022/2065 rendelet 43. cikke alapján fizetendő felügyeleti díj összegét. Megállapítja, hogy a Bizottság akkor úgy ítélte meg, hogy az említett platform NMM-je csak 47,5 millió volt, nem pedig 83,341 millió, ahogyan azt a Bizottság a megtámadott határozatban feltüntette. Ehhez hasonlóan jelentős eltérést állapít meg az említett rendelet 24. cikkének (2) bekezdése alapján a többi online óriásplatform szolgáltató által közzétett adatok és a Bizottság által e díj kiszámításához figyelembe vett adatok között.

106 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy a 2022/2065 rendelet 43. cikke többek között úgy rendelkezik, hogy az online óriásplatformnak minősített közvetítő szolgáltatóknak felügyeleti díjat kell fizetniük a Bizottságnak. E díj teljes összege minden évben azon becsült költségnek felel meg, amely a Bizottságnál az említett rendelet szerinti feladatokkal kapcsolatban merül fel.

107 Ezenkívül a 2022/2065 rendeletnek a Bizottság által az online óriásplatformokat és nagyon népszerű online keresőprogramokat üzemeltető szolgáltatók felé felszámított felügyeleti díjakra vonatkozó részletes módszertanokkal és eljárásokkal történő kiegészítéséről szóló, 2023. március 2-i (EU) 2023/1127 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2023. L 149., 16. o.) 4. cikkének (1) és (2) bekezdése szerint a felügyeleti díj alapösszegét az érintett közvetítő szolgáltatók között többek között azok NMM-je alapján kell megosztani. E rendelkezés azt is előírja, hogy a Bizottság alapul veheti többek között a szóban forgó online óriásplatformot üzemeltető szolgáltató által az említett rendelet 24. cikkének (2) bekezdése alapján közzétett NMM-et, vagy az azon év augusztus 31-én rendelkezésre álló „bármely egyéb információt”, amelyre az említett díjat meg kell fizetni.

108 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a 2023/1127 rendelet 4. cikke kifejezetten rendelkezik annak lehetőségéről, hogy a Bizottság más információforrásokra, például harmadik vállalkozásoktól származó adatokra támaszkodjon, és így a felügyeleti díj alapösszegének kiszámítása céljából a felperes által e rendelet 24. cikkének (2) bekezdése alapján 2023. február 17-én közzétett NMM-től eltérő NMM-et vegyen figyelembe a Zalando-platform online

óriásplatformnak való minősítése céljából. E tekintetben a fenti 67. pontból következik, hogy a Bizottság megalapozottan vette figyelembe a megtámadott határozatban a felperes által az utóbbi rendelkezés alapján közzétett 83,341 milliós NMM-et.

109 Másodszor, a Bizottság ugyan a 2023. szeptember 27-i határozatában, valamint az azt megelőzően a felpereshez intézett, a 2023/1127 rendelet 6. cikkének (3) bekezdése szerinti értesítésében jelezte, hogy a felperestől származó adatok helyett inkább harmadik vállalkozásoktól származó adatokat kívánt alapul venni a Zalando-platform NMM-jének meghatározása érdekében. Jelezte, hogy a harmadik vállalkozások adatainak alapul vétele azért indokolt, hogy a 2023-ban felügyeleti díj hatálya alá tartozó 19 közvetítő szolgáltatás mindegyikére vonatkozóan közös számítási módszert lehessen alkalmazni, és így az egyenlő bánásmód elvének megfelelően a díj összegét méltányosan lehessen megosztani az e szolgáltatások nyújtói között. Ezt követően megállapította, hogy a Zalando-platform NMM-je már csak 47,5 millió.

110 Meg kell azonban állapítani, hogy a Bizottság azt is elismerte, hogy a harmadik vállalkozások adatai természetüknél fogva csak becslések, és kevésbé megbízhatóak, mint a maguktól a platformoktól származó adatok, amit a felperes sem vitat. Azonban függetlenül a 2023. szeptember 27-i határozat jogszerűségétől, amely nem képezi a jelen kereset tárgyát, meg kell állapítani, hogy az a tény, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban a legmegbízhatóbb adatokat vette alapul az NMM meghatározásához, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az „online platform aktív igénybe vevőjének” fogalma a jogbiztonság elve alapján nem kellően pontos. Ebből következik, hogy ez a tény sem alkalmas az utóbbi határozat jogszerűségének megkérdőjelezésére, annál is inkább, hogy a Bizottság a 2023. szeptember 27-i határozatában szintén 45 millió feletti NMM-értéket vett figyelembe.

111 Következésképpen a felperes és a bevh állítását – miszerint a platformok NMM-jének kiszámítására szolgáló különböző módszerek fennállása alkalmas annak bizonyítására, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) és (4) bekezdése, e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezve, sérti a jogbiztonság elvét – megalapozatlannak kell tekinteni.

– *A felperes és a bevh többi érvéről*

112 Elsőként, a felperes megjegyzi, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (3) bekezdése szerint „[a] Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el […], hogy – [az említett rendelet 33. cikke (1) bekezdésének] és [e rendelet] 24. cikke (2) bekezdésének alkalmazása céljából – kiegészítse e rendelet rendelkezéseit, az [NMM] kiszámítására szolgáló módszertan megállapításával […] biztosítva, hogy a módszer figyelembe vegye a piaci és technológiai fejleményeket”.

113 Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy nem szükséges, hogy maga a jogalkotási aktus technikai pontosításokat tartalmazzon, és az uniós jogalkotó folyamodhat olyan általános jogi kerethez, amelyet adott esetben a későbbiekben pontosítani kell (2024. október 4-i Litvánia és társai kontra Parlament és Tanács [Mobilitási csomag] ítélet, C-541/20–C-555/20, EU:C:2024:818, 160. pont). Ezenkívül, amint az a fenti 78. pontból következik, ilyen pontosítások hiányában az érintett gazdasági szereplők feladata lehet, hogy olyan megbízható módszert válasszanak, amely alkalmas az e jogalkotási aktusból eredő követelmények tiszteletben tartásának biztosítására.

114 Ennek következtében – a felperes állításával ellentétben – önmagában az a körülmény, hogy a 2022/2065 rendelet lehetőséget biztosít a Bizottság számára felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadására, nem elegendő annak megállapításához, hogy az ilyen jogi aktus hiányában a rendelet annyira félreérthető lenne, hogy alkalmazása sértené a jogbiztonság elvét.

115 Egyébiránt, amennyiben a bevh a 2022/2065 rendelet 33. cikke (3) bekezdésének jogellenességére hivatkozik azzal az indokkal, hogy e rendelkezés az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdése megsértésével olyan felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását írja elő, amely nem korlátozódik az említett rendelet nem alapvető rendelkezéseinek kiegészítésére vagy módosítására, elegendő emlékeztetni arra, hogy érvényesen csak az általános hatályú jogi aktus azon rendelkezései képezhetik jogellenességi kifogás tárgyát, amelyek a megtámadott egyedi határozat alapját képezik, vagy amelyek közvetlen jogi kapcsolatban állnak e határozattal, ezzel szemben elfogadhatatlan az olyan általános hatályú jogi aktussal szembeni jogellenességi kifogás, amelynek az említett határozat nem képezi végrehajtási intézkedését (lásd: 2020. szeptember 8-i Bizottság és Tanács kontra Carreras Sequeros és társai ítélet, C-119/19 P és C-126/19 P, EU:C:2020:676, 69. és 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

116 Meg kell azonban állapítani, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (3) bekezdése nincs közvetlen jogi kapcsolatban a megtámadott határozattal. Ugyanis a Bizottság, mivel nem fogadott el felhatalmazáson alapuló jogi aktust, amint azt ez a rendelkezés lehetővé teszi, nem alkalmazhatta az abban szereplő módszert a Zalando-platform NMM-jének kiszámításához. Ennek következtében az ilyen jogellenességi kifogást el kell utasítani, függetlenül attól, hogy azt a Bizottság szerint késedelmesen terjesztették elő.

117 Másodikként, a felperes megállapítja, hogy a digitális ágazat vonatkozásában a versengő és tisztességes piacokról, valamint az (EU) 2019/1937 és az (EU) 2020/1828 irányelv módosításáról szóló, 2022. szeptember 14-i (EU) 2022/1925 európai parlamenti és tanácsi rendelet (digitális piacokról szóló jogszabály) (HL 2022. L 265., 1. o.) tartalmaz egy mellékletet, amely pontosan meghatározza az „aktív végfelhasználók” azonosításához és számuk megállapításához alkalmazandó módszertant. Ez a körülmény azonban nem releváns annak megállapítása szempontjából, hogy a 2022/2065 rendelet a jogbiztonság elvének figyelembevételével kellő pontossággal határozza-e meg az „online platform aktív igénybe vevője” fogalmát.

118 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy sem a felperes, sem a bevh nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely alapján a 2022/2065 rendeletben szereplő adatok elégtelennek minősülnének ahhoz, hogy – figyelembe véve az ügy összes körülményét, és különösen a szóban forgó platform sajátosságait – meghatározható legyen, hogy hány személy találkozott a felperes által tárolt és terjesztett információkkal, és hogy ennek hat hónapos átlagát hogyan lehet kiszámítani.

119 Ebből következik, hogy a felperes és a bevh megalapozatlanul állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) és (4) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével, sérti a jogbiztonság elvét.

120 Következésképpen a második jogalap első részét el kell utasítani.

A második jogalap arra alapított második részéről, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével, sérti az egyenlő bánásmód elvét

121 A második jogalap második részében a bevh által támogatott felperes úgy véli, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével, sérti az egyenlő bánásmód elvét, mivel egyrészt eltérő módon kezeli az összehasonlítható online platformokat, másrészt pedig azonos módon kezeli a különböző online platformokat.

122 A Bizottság, amelyet a Parlament, a Tanács és az EISi támogat, vitatja a felperes érvelését.

123 Az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 20. cikkében rögzített egyenlő bánásmód elve megköveteli, hogy az összehasonlítható helyzeteket ne kezeljék eltérően, és az eltérő helyzeteket ne kezeljék ugyanúgy, amennyiben az ilyen bánásmód objektíve nem igazolható (lásd: 2023. november 23-i Seven.One Entertainment Group ítélet, C-260/22, EU:C:2023:900, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint annak megállapításához, hogy fennáll-e ezen elv ilyen jellegű megsértése, figyelembe kell venni többek között az azt állítólagosan sértő rendelkezés által követett tárgyat és célt (lásd: 2018. szeptember 6-i Piessevaux kontra Tanács ítélet, C-454/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:680, 79. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

124 Ezen túlmenően, egy olyan területen, ahol az uniós jogalkotó széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkezik, az egyenlő bánásmód elve csak abban az esetben sérül, ha a jogalkotó a szóban forgó szabályozással elérni kívánt célhoz képest önkényes vagy nyilvánvalóan nem megfelelő megkülönböztetést alkalmaz (lásd ebben az értelemben: 2022. július 14-i Bizottság kontra VW és társai ítélet, C-116/21 P-C-118/21 P, C-138/21 P és C-139/21 P, EU:C:2022:557, 127. pont; 2023. március 9-i Grossetête kontra Parlament ítélet, C-714/21 P, nem tették közzé, EU:C:2023:187, 48. pont).

125 A jelen esetben a felperes elsőként arra hivatkozik, hogy az „online platform aktív igénybe vevője” fogalmának nem kellően pontos jellege miatt az online platformot üzemeltető szolgáltatók és a Bizottság az érintett online platformtól függően eltérő módon határozzák meg az NMM-et.

126 Mindazonáltal egyrészt, amint az a fenti 118. és 119. pontból következik, sem a felperes, sem a bevh nem bizonyította, hogy a 2022/2065 rendeletben szereplő adatok nem voltak elegendőek az online platform NMM-jének meghatározásához. Másrészt a felperes nem jelöl meg egyetlen olyan, a Zalando-platformhoz hasonló online platformot sem, amelyet a Bizottság az említett rendelet állítólagos félreérthetősége miatt nem minősített online óriásplatformnak.

127 Másodikként, a felperes azt állítja, hogy az online platformok szolgáltatói soha nem kötelezhetők arra, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (3) bekezdése alapján a Bizottságnak vagy a letelepedés szerinti tagállam digitális szolgáltatási koordinátorának tájékoztatást adjanak az online platformjaik NMM-jéről, ha azok ezt nem kérik. Megállapítja azonban, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók versenyelőnyhöz jutnak, ha online platformjaik nem minősülnek online óriásplatformnak. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy az említett szolgáltatók abban az esetben juthatnak ilyen előnyhöz, ha szándékosan vagy nem szándékosan alulbecsülik az aktív igénybe vevők számát, vagy ha nem teljesítik a rendelet 24. cikkének (2) bekezdése szerinti, az NMM-re vonatkozó információk közzétételére vonatkozó kötelezettségüket. E tekintetben kifejti, hogy bár az uniós jogalkotó lehetővé tette a Bizottság

számára, hogy bírságot szabjon ki azokra a szolgáltatókra, amelyek online platformjait az említett rendelet megsértése miatt még nem minősítették online óriásplatformnak, nem írt elő „kompenzációs kifizetést” az azon szolgáltatókat ért „versenyhátrány” ellentételezése érdekében, amelyek platformjait már online óriásplatformnak minősítették.

128 Meg kell azonban jegyezni, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése előírja a szolgáltatók számára, hogy minden online platformjuk tekintetében 2023. február 17-ig, majd azt követően legalább hathavonta tegyék közzé a platformok aktív igénybe vevőinek havi átlagára vonatkozó információkat.

129 Egyrészt azonban az a körülmény, feltételezve, hogy bizonyítást nyer, hogy az online platformot üzemeltető szolgáltatók megsértették a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdését, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy e rendelet 33. cikkének (1) bekezdése sértené az egyenlő bánásmód elvét. Ezenkívül a felperes nem fejti ki, hogy a rendelet 74. cikke szerinti, a Bizottság által ilyen jogsértés esetén kiszabható pénzbírság miért ne lenne elegendő arra, hogy ellentételezze az állítólagos „versenyhátrányt”, amely azon más szolgáltatókat érte, akik a rendelet 24. cikke (2) bekezdésének megfelelően jártak el, és platformjaikat online óriásplatformnak minősítették.

130 Másrészt, bár igaz, hogy a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság kérheti az online platformot üzemeltető szolgáltatókat, hogy az e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésében említetteken felül további információkat is szolgáltassanak számára, meg kell jegyezni, hogy önmagában az a körülmény, hogy e rendelkezés e tekintetben mérlegelési mozgásteret biztosít a Bizottságnak, nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a Bizottság szükségszerűen az egyenlő bánásmód elvének megsértésével gyakorolja mérlegelési jogkörét.

131 Harmadszor, a felperes megjegyzi, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése az online óriásplatformnak minősítés során csak az NMM-et veszi figyelembe, nem pedig az érintett online platformok jellegét, sem pedig az általuk a társadalomra nézve esetlegesen jelentett kockázatokat. Ugyanakkor azt állítja, hogy a közösségi hálózatoktól eltérően a piacterekre nem vonatkozhatnak az e rendelkezés alapján az online óriásplatformokkal szemben előírt további kötelezettségek. Ezenkívül úgy véli, hogy a Zalando-platform, amelyen csak az általa kiválasztott harmadik személy eladók forgalmazhatnak termékeket, kevésbé veszélyes, mint azok a platformok, amelyeken az eladók névtelenek, vagy nem kell a kiválasztási folyamatban részt venniük. Egyébiránt megállapítja, hogy a Zalando-platformon eddig nem kínáltak hamisított terméket.

132 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2022/2065 rendelet 34. cikkének (1) bekezdése tartalmazza azon rendszerszintű kockázatok listáját, amelyeket az online óriásplatformok okozhatnak.

133 Közelebbről, egyrészt a 2022/2065 rendelet 34. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerint a rendszerszintű kockázatok magukban foglalják a jogellenes tartalmak online óriásplatformok használatával történő terjesztését is. E rendelet 3. cikkének h) pontja szerint ez pontosabban „bármely olyan információ [terjesztésével kapcsolatos kockázatokra vonatkozik], amely önmagában vagy egy tevékenységgel kapcsolatban, beleértve a termékek értékesítését […] vagy a szolgálatások nyújtását, nem felel meg az uniós jognak vagy bármely tagállam – az uniós joggal összhangban álló – jogának, függetlenül az adott jog pontos tárgyától vagy jellegétől”.

134 Másrészt a 2022/2065 rendelet 34. cikke (1) bekezdésének b) pontja kimondja, hogy a rendszerszintű kockázatok magukban foglalják „az alapvető jogok gyakorlását érintő tényleges vagy várható negatív hatások[at], különös tekintettel […] a Charta 38. cikkében foglalt, a magas szintű fogyasztóvédelemhez való alapvető jogra”.

135 Márpedig először is a felperes nem vitatja, hogy a piacterek, különösen azok, amelyeknél az eladóknak nem kell kiválasztási folyamatban részt venniük, megkönnyíthetik a veszélyes vagy jogellenes termékek forgalmazását. Ezen túlmenően az a tény, hogy a piactér-szolgáltatók, mint például a felperes, eddig körültekintően választották ki a piactereiken működő eladókat, nem zárja ki, hogy azok a jövőben lehetővé teszik az ilyen termékek forgalmazását az Unió lakosságának jelentős része számára, ha e piacterek NMM-je továbbra is legalább 45 millió.

136 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a piacterek összességükben alkalmasak arra, hogy a termékek értékesítésével összefüggésben jogellenes tartalmakat terjesszenek, és hogy negatív hatással legyenek a magas szintű fogyasztóvédelemhez való, a Charta 38. cikkében foglalt alapvető jogra.

137 Ebből következik, hogy az uniós jogalkotó nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát, amikor úgy ítélte meg, hogy a piacterek a 2022/2065 rendelet 34. cikkének (1) bekezdése értelmében vett rendszerszintű kockázatokat idézhetnek elő. Egyébiránt, ellentétben a bevh állításával, az a tény – feltételezve, hogy megállapítást nyer –, hogy ez a rendelkezés olyan kockázatokra is vonatkozik, amelyeket a piacterek nem okozhatnak, nem bizonyítja, hogy a piacterek nem járnak az e rendelkezésben említett kockázatok egyikével sem.

138 Másodszor, meg kell jegyezni, hogy a felperes által hivatkozott körülmény, miszerint egyes online platformok, köztük a közösségi hálózatok, nagyobb kockázatot jelenthetnek a társadalomra, mint a piacterek, nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a piacterekkel szemben előírt kötelezettségek nyilvánvalóan alkalmatlanok lennének a 2022/2065 rendelet céljainak elérésére.

139 Közelebbről, meg kell jegyezni, hogy a felperes nem terjesztett elő annak igazolására irányuló érvelést, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdésével az online óriásplatformnak minősített piacterek szolgáltatóival szemben előírt és az e rendelet 34–43. cikkében szereplő további kötelezettségek nyilvánvalóan alkalmatlanok lennének az e piacterek által okozott rendszerszintű kockázatok csökkentésére.

140 A bevh a maga részéről kétségtelenül azt állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 34–43. cikke nem teszi lehetővé a fogyasztóvédelem fokozását. Ezt az érvelést azonban mint hatástalant el kell utasítani. Amint ugyanis az a fenti 132–134. pontból következik, az e rendelkezésekben előírt további kötelezettségek nem kizárólag a fogyasztóvédelemre vonatkoznak, hanem más célokat is követnek, köztük a jogellenes tartalmak terjesztése elleni küzdelmet. Így a bevh érvelése nem alkalmas annak bizonyítására, hogy e kötelezettségek nyilvánvalóan alkalmatlanok lennének a piacterek által okozott rendszerszintű kockázatok legalább egy részének csökkentésére.

141 Ezen túlmenően mindenesetre meg kell jegyezni, hogy a bevh nem terjeszt elő olyan bizonyítékot, amely arra engedne következtetni, hogy a 2022/2065 rendelet 34–43. cikke nem járul hozzá a fogyasztóvédelemhez. Nem támasztja alá ugyanis azt az állítását, hogy e rendelet 34–37. cikke nem elég pontos a fogyasztók védelméhez. Azt sem fejti ki, hogy ugyanezen rendelet 38. cikke, amely lehetővé teszi a fogyasztók számára, hogy olyan ajánlórendszert válasszanak, amely nem a profilalkotáson alapul, miért nem alkalmas a fogyasztók védelmére. Bár a bevh arra hivatkozik, hogy az említett rendelet 39–42. cikke hozzájárul a rendszerszintű kockázatok megértéséhez,

tehát nem „közvetlenül” védik a fogyasztókat, nem zárja ki, hogy azok legalábbis „közvetett” védelmet nyújthatnak a fogyasztóknak, amennyiben az említett kockázatok megértése a megelőzésükhöz vezető lépés lehet. Végül a szóban forgó rendelet 43. cikke, mivel lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy rendelkezzen az e rendelet végrehajtásához szükséges forrásokkal, szükségszerűen alkalmas a fogyasztók védelmére.

142 Harmadszor, amennyiben a felperes azt kívánja felróni az uniós jogalkotónak, hogy nem alkalmazott „minőségi” kritériumokat az online óriásplatformnak való minősítés céljából, meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a rendeletre irányuló javaslathoz mellékelt hatásvizsgálatban jelezte, hogy nem egyedül az NMM-kritériumot kívánta figyelembe venni, hanem más kritériumokat is, köztük olyan „minőségi” kritériumokat, amelyek számításba veszik az érintett online platform társadalmi és gazdasági hatását. A Bizottság azonban megjegyezte, hogy az ilyen minőségi kritériumok figyelembevétele eseti megközelítést tenne szükségessé, ami jogbizonytalanságot és az online óriásplatformnak való minősítés hosszú és költséges folyamatát eredményezhetné.

143 A felperes azonban nem vitatja, hogy az online platformok jellegének és az azokból eredő potenciális kockázatoknak a Bizottság általi figyelembevétele az online óriásplatformnak való minősítésük céljából az ilyen folyamatot hosszadalmassá és költségessé tenné. E körülmények között elegendő megállapítani, hogy a felperes által hivatkozott „minőségi” kritériumok alkalmasak voltak a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdésében előírt kötelezettségek végrehajtásának késleltetésére, és arra, hogy a Bizottságot megfosszák a rendeletben ráruházott feladatok ellátásához szükséges források egy részétől. Következésképpen úgy kell tekinteni, hogy az ilyen kritériumok nem teszik lehetővé az említett célok ugyanolyan hatékony elérését, mint az NMM-kritérium.

144 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az online óriásplatformnak való minősítésre alkalmazott NMM-kritérium nem tűnik nyilvánvalóan alkalmatlannak a 2022/2065 rendelet céljainak elérésére.

145 E következtetést nem kérdőjelezi meg a bevh által hivatkozott azon tény, hogy egy elektronikus kereskedelemmel foglalkozó szakértői csoport 2018. június 14-i ülésén több tagállam képviselői „általános megfogalmazásban” jelezték, hogy „a nagy platformok meglehetősen aktívak, és hajlandóak együttműködni” a hatóságokkal a jogellenes online tartalmak terjesztése terén, és hogy az egyik tagállam képviselője szerint a „kis tárhelyszolgáltatók” ezzel szemben „általában” nem szívesen működnek együtt a hatóságokkal.

146 Egyrészt ugyanis a 2018. június 14-i ülésen részt vevő tagállami képviselők kijelentései általában a tárhelyszolgáltatásokra, nem pedig kifejezetten a piacterekre vonatkoztak. Másrészt az a tény, hogy egyes vállalkozások nagyobb mértékben kívánnak együttműködni a hatóságokkal az illegális tartalmak terjesztése elleni küzdelem érdekében, nem akadályozhatja meg az uniós jogalkotót abban, hogy az egyenlő bánásmód elve alapján kockázatkezelési kötelezettségeket írjon elő számukra az ilyen tartalmak terjesztésével kapcsolatban. Ez még inkább így van akkor, ha online platformjaik magas NMM-je miatt e vállalkozások az Unió lakosságának jelentős részét tehetik ki az említett tartalmaknak.

147 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes és a bevh megalapozatlanul állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével, sérti az egyenlő bánásmód elvét.

148 Következésképpen a második jogalap második részét el kell utasítani.

A második jogalap arra alapított harmadik részéről, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével, sérti az arányosság elvét

149 A második jogalap harmadik részében a bevh által támogatott felperes azt állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével, sérti az arányosság elvét.

150 A Bizottság, amelyet a Parlament, a Tanács és az EISi támogat, vitatja a felperes érvelését.

151 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az uniós jog általános elvei közé tartozó arányosság elve megköveteli, hogy az uniós intézmények aktusai ne haladják meg a szóban forgó szabályozás által kitűzött jogszerű célok elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, mivel több megfelelő intézkedés közül a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő célokkal (lásd: 2019. április 30-i Olaszország kontra Tanács [A Földközi-tengeri kardhal halászati kvótája] ítélet, C-611/17, EU:C:2019:332, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

152 Mindazonáltal, ami az arányosság elve alkalmazási feltételeinek bírósági felülvizsgálatát illeti, tekintettel az uniós jogalkotó széles mérlegelési jogkörére azokon a területeken, ahol tevékenysége politikai, gazdasági vagy társadalmi jellegű döntéseket igényel, csak az e területeken hozott intézkedésnek a hatáskörrel rendelkező intézmény által elérni kívánt célra nyilvánvalóan alkalmatlan jellege érintheti az ilyen intézkedés jogszerűségét. Így nem az a kérdés, hogy az uniós jogalkotó által alkalmazott intézkedés volt-e az egyetlen vagy a lehető legjobb, hanem hogy az nyilvánvalóan alkalmatlan volt-e (lásd ebben az értelemben: 2010. június 8-i Vodafone és társai ítélet, C-58/08, EU:C:2010:321, 52. pont; 2019. április 30-i Olaszország kontra Tanács [A Földközi-tengeri kardhal halászati kvótája] ítélet, C-611/17, EU:C:2019:332, 56. pont).

153 A jelen ügyben a felperes először is lényegében úgy véli, hogy az NMM nem megfelelő kritérium a legveszélyesebb online platformok azonosítására.

154 A fenti 135–137. pontból azonban az következik, hogy a piacterek felhasználhatók arra, hogy megkönnyítsék a veszélyes vagy jogellenes termékek forgalmazását az Unió lakosságának jelentős része számára, ha e piacterek NMM-je továbbra is legalább 45 millió.

155 A felperes e tekintetben ugyan arra hivatkozik, hogy a 2022/2065 rendelet 15., 24. és 42. cikke alapján közzétett átláthatósági jelentésekből kitűnik, hogy 2023 egyes hónapjaiban a Zalando-platform jelentősen kevesebb, az e rendelet 16. cikke szerinti, potenciálisan jogellenes tartalmakra vonatkozó bejelentést kapott, mint az Amazon Store platform. Így rámutat arra, hogy az Amazon Store platformtól eltérően a szolgáltatás igénybe vevőitől származó információkat ellenőrzik, mielőtt azokat a Zalando-platformon nyilvánosságra hoznák.

156 Mindazonáltal, amint az a fenti 135. pontból következik, a tény, hogy a felperes eddig hatékonyan ellenőrizte az információkat, mielőtt azokat nyilvánosságra hozta a platformján, még bizonyítottsága esetén sem zárhatja ki, hogy ez utóbbi a jövőben az Unió lakosságának jelentős részét jogellenes tartalmaknak tegye ki, ha a felperes NMM-je továbbra is legalább 45 millió. Következésképpen az NMM-kritérium nem tűnik nyilvánvalóan alkalmatlannak a 2022/2065 rendelet célkitűzéseinek elérésére.

157 Egyébiránt a bevh arra hivatkozik, hogy az uniós jogalkotó elfogadhatott volna „minőségi” kritériumokat – ahogyan azt az uniós jog más területein tette, például a termékek megfelelőségének vagy a kiberbiztonságnak az esetében –, vagy alkalmazhatott volna egy megdönthető vélelemre épülő rendszert. Mindazonáltal, amint az a fenti 152. pontból kitűnik, önmagában az a körülmény, hogy a jogalkotó más kritériumokat is elfogadhatott volna, nem releváns annak megállapítása szempontjából, hogy az uniós jogalkotó által végül alkalmazott NMM-kritérium nyilvánvalóan alkalmatlan volt-e a 2022/2065 rendelet céljainak elérésére. Ezen túlmenően a fenti 142. és 143. pontból következik, hogy a bevh által hivatkozott „minőségi” kritériumok semmiképpen sem tették lehetővé az említett célok ugyanolyan hatékony elérését, mint az NMM-kritérium.

158 Másodszor, a felperes arra hivatkozik, hogy az online platformokra és az online kereskedelem területén működő eladókra a 2022/2065 rendelet hatálybalépése előtt olyan kötelezettségek vonatkoztak, amelyek már lehetővé tették az e rendeletben meghatározott célok elérését. Ebből azt a következtetést vonja le, hogy az e rendelet által előírt kötelezettségek nem szükségesek.

159 Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a felperes nem támasztja alá érvelését. Ezenkívül, amint az a fenti 152. pontból következik, a kérdés nem az, hogy a 2022/2065 rendelet hatálybalépése előtt alkalmazandó jog elegendő volt-e ezen rendelet céljainak eléréséhez, hanem az, hogy az e rendeletben – a 33. cikkének (1) bekezdésének megfelelően – meghatározott új kötelezettségek nyilvánvalóan alkalmatlanok vagy kevésbé hatékonyak lennének-e az említett célok elérésére. Ebből következik, hogy az ilyen érvelés semmiképpen nem alkalmas az arányosság elve megsértésének bizonyítására.

160 Harmadszor, a felperes úgy véli, hogy aránytalan a szolgáltatás valamennyi igénybe vevőjének figyelembevétele az online platform NMM-jének meghatározásához, ideértve – a jelen esethez hasonlóan – azokat az igénybe vevőket is, akik ténylegesen nem találkoztak harmadik személy eladóktól származó információkkal.

161 E tekintetben meg kell állapítani, hogy – amint az a fenti 67. pontból következik – a felperesnek lehetősége volt a Zalando-platform NMM-jét úgy meghatározni, hogy a 2022/2065 rendeletnek megfelelően kizárta a szolgáltatás azon igénybe vevőit, akik ténylegesen nem találkoztak a harmadik személy eladóktól származó információkkal. Mindazonáltal emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 63–66. pontban kifejtett okokból a felperes által hivatkozott 30,836 milliós szám nem felel meg azon aktív igénybe vevők számának, akik ténylegesen találkoztak a harmadik személy eladóktól származó információkkal.

162 Egyébiránt, amennyiben a bevh arra hivatkozik, hogy a 2022/2065 rendelet 34–37. cikkében előírt kötelezettségek „túlmutatnak az »offline környezetre« vonatkozó szabályozáson”, elegendő megállapítani, hogy a bevh nem fejti ki, hogy a „hagyományos” üzlethelyiségekkel való ilyen összehasonlítás miért tenné lehetővé annak megállapítását, hogy az NMM-kritérium sérti az arányosság elvét.

163 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a felperes és a bevh megalapozatlanul állítja, hogy a 2022/2065 rendelet 33. cikkének (1) bekezdése, összefüggésben értelmezve e rendelet 24. cikkének (2) bekezdésével sérti az arányosság elvét.

164 Egyébiránt, még ha feltételezzük is, hogy a felperes az arányosság elvének megsértéséből a vállalkozás szabadságának, az áruk szabad mozgásának és a szolgáltatásnyújtás szabadságának megsértését kívánja levezetni, elegendő megállapítani, hogy ilyen sérelem fennállása nem

állapítható meg, mivel a felperes nem bizonyította az említett elv megsértését. Végül, amennyiben a bevh a vállalkozás szabadságának megsértésére is hivatkozni kíván, elegendő rámutatni arra, hogy kifogása nem tartalmaz elegendő adatot ahhoz, hogy annak megalapozottságát meg lehessen vizsgálni.

165 Következésképpen a második jogalap harmadik részét, következésképpen pedig az említett jogalapot teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy határozni kellene annak a Bizottság által vitatott elfogadhatóságáról.

Az EUMSZ 296. cikk megsértésére alapított harmadik jogalapról

166 A harmadik jogalap keretében a bevh által támogatott felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy megsértette az EUMSZ 296. cikket, következésképpen pedig figyelmen kívül hagyott egy lényeges eljárási szabályt, mivel a megtámadott határozat nem tartalmaz megfelelő indoklást. Közelebbről egyrészt azt rója fel a Bizottságnak, hogy nem fejtette ki, hogy miért tekintette a Zalando-platformot a 2022/2065 rendelet 3. cikke g) pontjának iii. alpontja és i) pontja szerinti szolgáltatásnak. Másrészt arra hivatkozik, hogy a Bizottság nem fejtette ki, hogy miért vette figyelembe a „tisztán közvetlen értékesítés igénybe vevőit”.

167 A Bizottság vitatja a felperes érvelését.

168 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 296. cikkben előírt indokolásnak a szóban forgó jogi aktus jellegéhez kell igazodnia, és abból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelésének oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, a hatáskörrel rendelkező bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét. Így az indokolási kötelezettséget az eset összes körülményeire, különösen a jogi aktus tartalmára, a felhívott indokok jellegére és a címzettek vagy a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett egyéb személyek magyarázathoz fűződő érdekére tekintettel kell vizsgálni. Nem szükséges, hogy az indokolás valamennyi jelentőséggel bíró tény- és jogkérdésre külön kitérjen, mivel azt, hogy valamely aktus indokolása megfelel-e az EUMSZ 296. cikk követelményeinek, nem pusztán a szövegére figyelemmel kell megítélni, hanem az összefüggéseire, valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összességére való tekintettel is (1998. április 2-i Bizottság kontra Sytraval és Brink’s France ítélet, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63. pont; 2004. június 22-i Portugália kontra Bizottság ítélet, C-42/01, EU:C:2004:379, 66. pont; 2008. április 15-i Nuova Agricast ítélet, C-390/06, EU:C:2008:224, 79. pont).

169 A jelen esetben először is a Bizottságra hivatkozva meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozat (1) preambulumbekezdésében jelezte, hogy a Zalando-platform a szolgáltatás igénybe vevőinek kérésére információkat tárol és terjeszt a nyilvánosság számára.

170 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban emlékeztetett arra az összefüggésre, amelyben e határozatot elfogadta. Márpedig ebből az összefüggésből kitűnik, hogy a felperes az említett határozat elfogadása előtt megértette, hogy a Zalando-platform miért minősül online platformnak.

171 Egyrészt ugyanis a Bizottság a megtámadott határozat (2) preambulumbekezdésében jelezte, hogy a felperes a 2022/2065 rendelet 24. cikkének (2) bekezdése alapján információkat tett közzé a Zalando-platform aktív igénybe vevőinek havi átlagára vonatkozóan, ezzel megerősítve, hogy elismeri, hogy e platform az e rendelkezés hatálya alá tartozó online platformnak minősül.

172 Másrészt a Bizottság a megtámadott határozat (5) preambulumbekezdésében lényegében rámutatott, hogy a felperes a Bizottság előzetes megállapításaira tett észrevételeiben elismerte, hogy a Zalando-platform a Partner Programm tekintetében a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett online platformnak minősül. A Bizottság így megállapította, hogy a felperes e tekintetben csupán azt vitatta, hogy a Zalando Retail szolgáltatás keretében a szolgáltatás igénybe vevőit figyelembe veszik az online óriásplatformnak való minősítés céljából.

173 E körülmények között meg kell állapítani, hogy tekintettel arra a kontextusra, amelyben a megtámadott határozatot elfogadták, amint arra e határozat emlékeztetett, a Bizottság kellően világosan és egyértelműen kifejtette, hogy miért véli úgy, hogy a Zalando-platform a 2022/2065 rendelet 3. cikkének i) pontja értelmében vett online platformnak, következésképpen pedig az említett rendelet 3. cikke g) pontjának iii. alpontja értelmében vett tárhelyszolgáltatásnak minősül.

174 Másodszor, a fenti 8. és 9. pontból következik, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kifejtette, hogy a szolgáltatás azon igénybe vevői, akik a Zalando Retail szolgáltatás keretében termékeket vásároltak, előzetesen találkozhattak a Partner Programm keretében harmadik személy eladóktól származó információkkal. Így kellően világosan és egyértelműen kifejtette, hogy a Zalando-platform NMM-je miért nem határozható meg az e harmadik személy eladók által generált eladások értéke alapján.

175 Ebből következik, hogy a felperes és a bevh megalapozatlanul állítja azt, hogy a megtámadott határozat sérti az EUMSZ 296. cikk szerinti indokolási kötelezettséget, következésképpen pedig azt is, hogy a Bizottság lényeges eljárási szabályt sértett.

176 E körülmények között a harmadik jogalapot, következésképpen pedig a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

177 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

178 Ezenkívül az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Parlament és a Tanács tehát maga viseli saját költségeit.

179 Hasonlóképpen, az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján az EISi és a bevh maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Zalando SE viseli saját költségeit, valamint az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa, a European Information Society Institute o.z. (EISi) és a Bundesverband E-Commerce und Versandhandel Deutschland eV (bevh) maga viseli saját költségeit.

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. szeptember 3-i nyilvános ülésen.

Aláírások